

Barnepolitikken sine tabuemer

Jon Kvalbein, Dagen 24. november, 2009.

FNs Barnekonvensjon ble vedtatt 20. november 1989. Norge har ønsket å være et foregangsland for barns rettigheter. I 1981 fikk Norge verdens første Barneombud. I 1991 fikk Norge verdens første barneminister. I forbindelse med 20-årsjubileet for konvensjonen inviterte Barne- og likestillingsdepartementet til en konferanse i Oslo Kongressenter. Spørsmålet var: Hvor står Norge? Det var interessant å høre innledningsforedragene. Men mest påfallende var de problemstillingene som ikke ble omtalt. Barnepolitikken har sine tabuemer.

Professor dr. juris Lucy Smith, som i flere år har vært medlem av FNs barnekomité, viste til at Barnekonvensjonen ble enstemmig vedtatt i FN. Den har nå tilnærmet universell oppslutning. I Norge er den en del av menneskerettsloven, som er overordnet norsk lov.

Internasjonalt er det ofte langt mellom ideal og praksis, påpekte Smith. Mange land har en voldskultur som rammer barn hardt. Men den største utfordringen er fattigdommen, som fratar barn adgang til mat, omsorg, helsetjeneste og skolegang. Utbredt er diskriminering av jentebarn og av barn med handicap. Barn utnyttes i barnearbeid, til seksuelle tjenester og i pornoindustrien. Men FNs Barnekonvensjon har hatt stor positiv betydning, fremholdt Smith.

Førsteamanuensis dr. juris Karl Harald Søvig rettet søkelyset på områder der barns rettigheter kunne ha vært bedre ivarett i Norge. Det er store variasjoner i hvilke aldersgrenser som utløser barns rettigheter i ulike lover. Det er også regionale forskjeller i de tilbudene barn får. Og det mangler regler for offentlig undersøkelse når spedbarn dør plutselig i hjemmet, sa Søvig.

Men de virkelig store problemer som barn står overfor i Norge, ble forbigått i taushet på konferansen. Forbudet mot alle former for fysisk avstraffelse av barn ble omtalt som et stort fremskritt. Men det er noe barn frykter mer enn riset. Det er at foreldrene skal gå fra hverandre. I Norge ble det i 2008 inngått i overkant av 25 000 ekteskap, mens ca 10 000 ekteskap ble oppløst ved skilsmisse. 56 % av parene som ble skilt, hadde barn under 18 år.

Av de ca 10 000 barna som opplevde skilsmisse, var halvparten i alderen 6 – 12 år. Det finnes ingen årlig statistikk over samboerpar, men samlivsbrudd mellom samboere er ca 3 ganger så vanlig som skilsmisser mellom ektefeller.

Et stort antall barn er skadelidende. Det gir seg utslag i manglende konsentrasjon på skolen, psykiske problemer, kriminalitet og rusmisbruk. Undersøkelser i mange land viser at barn har det best når de får vokse opp i stabile ekteskap sammen med sin biologiske far og mor.

Barnekonvensjonens artikkel 9 vil "sikre at et barn ikke blir skilt fra sine foreldre" – unntatt når kompetente myndigheter beslutter at en slik adskillelse er nødvendig av hensyn til barnets beste. Men artikkelen gir ingen beskyttelse mot familieoppløsning. Skal et land føre en politikk som er til beste for barnet, må betydelig innsats rettes mot å styrke ekteskapets og familiens stilling. Det er et faktum at voksnes drømmer om individuell selvrealisering ofte er årsak til samlivsbrudd. I dag er dette den største tragedien mange norske barn opplever. Barnekonvensjonens artikler 33 og 34 sier at alle barn skal beskyttes mot narkotika og seksuelt misbruk. Det er bra. Men intet sies om alkohol, enda misbruk av alkohol er langt mer utbredt enn misbruk av narkotika. Mange barn blir skamløst i fylla. Enda flere er redde og uttrygge fordi foreldre oppfører seg så rart. Alkoholmisbruk er en viktig årsak til at barnevernet må gripe inn. Men i

Barnekonvensjonen er ikke alkoholmisbruk nevnt som noe barn skal beskyttes mot. Er det fordi omfanget er for stort? Eller fordi alkoholen er blitt godtatt voksenkultur? Skulle ikke hensynet til barnets beste være et overordnet ideal ved utformingen av en barnekonvensjon?

Barnekonvensjonens artikkel 18 sikrer prinsippet om at begge foreldre har et felles ansvar for barnets oppdragelse og utvikling. Det er barnets biologiske foreldre det dreier seg om. I Soria Moria-erklæringen fra 2005 sto det i kapittel 10: "Regjeringen vil sikre og styrke barns rettigheter, og vil aktivt følge opp anbefalinger fra FNs ekspertkomité for barn som etterser at Barnekonvensjonen følges opp." Samtidig gikk den rød-grønne regjeringen inn for endringer i ekteskapsloven som åpnet for "ekteskap" mellom to av samme kjønn.

Som et resultat av den nye ekteskapsloven har vi fått ordningen med "medmor" istedenfor far. Slik har staten allerede i utgangspunktet fratatt barn i lesbiske forhold muligheten til å vokse opp sammen med sin far. Far er bortdefinert som omsorgsperson. Dette er klart i strid med intensjonen i artiklene 9 og 18. NRK-programmet "Tore på sporet" viser hvordan mennesker lengter etter å vite sin biologiske tilhørighet.

Den diskriminering av barn som skjer når man fratrar barnet sin far, er begrunnet med at man ikke vil diskriminere homofile. Tidens kulturliberale selvrealiserings-ideologi overstyrer Barnekonvensjonen, barna ofres på homoideologiens alter. Både stortingsflertallet og Barneombudet tilsidesetter menneskerettsloven som Stortinget er forpliktet på.

Det samme skjer i forhold til artikkel 6 i Barnekonvensjonen, der det står at "hvert barn har en iboende rett til livet", og at det er statens oppgave "så langt det er mulig å sikre at barnet overlever og vokser opp". Når norsk lov verner både ørn og ørneegg, er det fordi man vet at et tapt egg er en tapt ørn. Tilsvarende er også et barn som avlives før det blir født, blitt fratatt retten til å leve. Loven om fri abort innebærer at over en halv million norske barn er blitt nektet livsrett siden loven ble innført. Fordi de er "uønsket".

En "eldrebølge" er på vei. Den arbeidsføre generasjon som ved abortloven har mistet en femdel av sine jevnaldrende, må snart betale omsorgen for den eldregenerasjon som har gjort seg bruk av loven. Omsorgsarbeidere må hentes utenlands fordi hender som skulle ha vært der, ble nektet "retten til livet". Er det snart de eldres tur til å bli erklært "uønsket"?

Mens Norge feirer 20-års fødselsdag for FNs Barnekonvensjon og roser seg av å være et foregangsland til forsvar for barnet, blir de store hjemlige utfordringene skjult under taushetens teppe. Den kulturliberale ideologien taler høyt om ytringsfrihet og pressens kritiske samfunnsansvar. Men denne ideologien har sine åpenbare tabuemner, som politikere og massemedier skyr unna. For de er selv forført av den samme tenkningen.